

'Rust, weer vaste grond. Dat voelt zó goed'

door Stephan Jongerius

Gerrit Poels is er zelf even beduusd van. Na de eerste 'inspiratiebijeenkomst' voor Tilburgers die via 'bijzonder wonen' weer vaste voet onder de grond hebben gekregen, neemt Shirana (35) hem lang in een innige omstrengeling. Tranen biggelen over haar wangen.

„Ik heb de laatste tijd vaak gedacht: de wereld gaat naar de klooten”, verklaart de Iraanse later haar emotie. „Maar hij heeft mij anders bewezen: wat een kracht.”

Met haar Marokkaanse man, zoontje (3) en dochtertje (1) heeft Shirana een roerige periode achter de rug. Een jaar geleden belandde het gezin op straat toen hun huurwoning plots werd verkocht en hij zijn baan verloor. Vijf keer in een half jaar verkaste het viertal van het ene adresje naar het andere.

Behept met een aangeboren psychische aandoening, raakte Shirana zelf van het padje. „Ik werd steeds gestresster: was boos, verdrietig en ongeduldig. Het minste was al teveel.”

Maar een half jaar geleden kreeg het gezin aan het Dovenetelhof alsnog een woning, dankzij 'bijzonder wonen'. Dit is een samenwerkingsverband van de Tilburgse corporaties en instellingen als Traverse, Kompaan en de Bocht en het Veiligheidshuis om kwetsbare Tilburgers met voor-

• Gerrit Poels (op de rug gezien) aan het woord tijdens de bijeenkomst in Traverse. foto John Schouten/Beeld Werk

rang onderdak te bieden. Houden ze zich aan afspraken, dan kan het tijdelijke huurcontract binnen twee jaar 'omklappen' in een definitief contract. Voor Shirana en haar gezin was dat deze week een feit. „Rust, hier kunnen blijven. Dat voelt zó goed.”

Guurder klimaat

Gemiddeld 160 woningen per jaar worden voor bijzonder wonen gereserveerd, zegt Jan Broerse, die namens Tiwos het project coördineert. De inspiratiebijeenkomst bij Traverse is bedoeld voor onderlinge steun en tips. Want waar steeds meer kwetsbare mensen trachten een zelfstandig bestaan op te bouwen, wordt het klimaat in de wijk guurder. Er zit meer druk op de woningmarkt, er is minder sociale cohesie, lontjes zijn korter. „Toch gaan de meeste overlastklachten over reguliere huurders”, stelt Broerse. „Deze mensen hebben extra redenen om zuinig te zijn op hun woning.”

Gerrit Poels hoeft je er niks over te vertellen, decennia lang hielp hij onvoorwaardelijk vele honderden kwetsbare burgers aan onderdak. Zijn motto: eerst voeden, dan opvoeden. In geuren en kleuren vertelt de 86-jarige erover, aandachtig luistert hij ook naar de verhalen van vier kwetsbare burgers die zich inmiddels hebben genesteld in hun buurt. Glunderend: „De drang om het te halen, te maken. Heel mooi wat ik hier zie.”

•••
'Gerrit Poels heeft me afgeholpen van het gevoel dat de wereld naar de kloten gaat'

Shirana

•••
'Juist minder klachten zijn er over kwetsbare huurders. Zij zijn extra zuinig op hun woning'

Jan Broerse, bijzonder wonen

'Ik voelde meteen het etiket – vast een alcoholist – en dacht: dat moet eraf!'

De vlucht vooruit koos Paul (62) toen hij de kans kreeg de overstap te maken van een instellingswoning bij Traverse naar een maisonnette in de Van Hogendorpstraat.

Zijn voorganger had vreselijk huisgehouden in deze 'Traversewoning'. „Ik voelde meteen het etiket – dat zal wel een alcoholist of drugsgebruiker zijn – en dacht: dat moet eraf.” Hij hield zijn opgeknapte woning keurig bij en speelde de open kaart. Niet dat hij

met zijn verhaal te koop liep, maar een geheim maakte hij er ook niet van: de klappen die hij opliep na zijn scheiding, de problemen met jeugdzorg, familie en vrienden die zich van hem afkeerden. Het werd een moeras waarin hij alleen het hoofd niet meer boven hield. „Tegen bureu heb ik gezegd: medelijden heb ik niet nodig, mededogen kan ik wél gebruiken. Want alleen dat helpt iemand omhoog.”

Sinds een jaar is het officieel zijn woning. Paul weet zich niet alleen geaccepteerd, maar gewaardeerd in de buurt.

„Als ik iets nodig heb, staan verschillende mensen voor me klaar. Omgekeerd komen mensen naar mij. Mijn buurvrouw beneden huurt ook nog van 'bijzonder wonen'. Een pientere dame, maar ze kampt wel met een verslavingsprobleem. Ik probeer haar een beetje te coachen en dat gaat prima.”

'Ik leer mijn buurvrouw Nederlands, zij past soms op en brengt me vaak eten'

Ze geeft grif toe dat ze in het begin niet de makkelijkste was voor de buurt. „Als je gebruikt, heb je gewoon meer schijt aan anderen.” Over het balkon in de Schreierstorenstraat had Shirley (28) wel eens een buurman, die dan wel weer van een borrel houdt. Maar inmiddels is ze een jaar clean, na twaalf jaar verslaafd te zijn geweest aan de coke. Het mag gerust een wondertje heten wat ze heeft klaargespeeld.

Met dank aan haar zus, die haar in 2013 wees op Housing First. Dat project biedt daklozen eerst een woning om – vanuit de rust die dat oplevert – hun echte problemen bij de kop te pakken. De belofte aan haar vader, op diens sterfbed, gaf het beslissende zetje: ja ik zorg dat ik van die rommel afkom.

Nu zit ze met haar tien maanden oude koter op schoot en vertelt trots dat het lekker gaat. Met hulp van beschermingsbewind

is ze ook de financiën weer in eigen hand aan het nemen. „Als je weer in gat valt, komt de verleiding weer om de hoek.” Op de flat heeft ze vooral goed contact met haar Turkse bureu, die weten van haar verleden. „Het contact is hecht. Ik leer mijn buurvrouw Nederlands, zij past soms op en brengt me vaak eten.” En pas kwam ze in de trappenhal die buurman van die ruzie tegen. „Je ziet er goed uit, zei hij spontaan.”